

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1791/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље И.В. из С.М., чији је пуномоћник В.Л., адвокат из С.М., против туженог Е.е. ДОО из С.М., кога заступа В.М., адвокат из С.М., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 706/15 од 15.05.2015. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 706/15 од 15.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 446/13 од 02.03.2015. године, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог бр. 3122/13 од 04.09.2013. године, да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад, да са тужиљом закључи уговор о раду и призна јој сва права која јој припадају по закону, те да је распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Тужиља је обавезана да туженом накнади парничне трошкове у износу од 110.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 706/15 од 15.05.2015. године, преиначена је пресуда Основног суда у Сремској Митровици П1 446/13 од 02.03.2015. године и усвојен је тужбени захтев, а одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију туженог.

Испитујући побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Несновано се ревизијом указује на битну процесну повреду у поступку пред другостепеним судом из члана 407. став 1. тачка 3. у вези члана 394. став 1. тачка 4. ЗПП, из разлога што другостепени суд није утврдио другачије чињенично стање од оног у првостепеној пресуди, већ је на основу правилног и потпуно утврђеног чињеничног стања првостепена пресуда преиначена због погрешне примене материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код туженог на радном месту радник у производњи по уговору о раду из 2006. године и анексу уговора о раду из 2013. године. Посао тужиље састоји се у томе да заједно са још три раднице обавља послове у линијском процесу склапања осигурача, при чему једна од њих ради на припреми материјала, а остале састављају осигураче. Тужени је дана 22.08.2013. године писменим путем упозорио тужиљу да је учинила повреду радне обавезе – немарно извршавање радне обавезе. У образложењу је наведено да је тужиља немарно извршавала радне обавезе на тај начин што је дана 13.08.2013. године, у производном погону послодавца, у времену од 9,30 до 10,10 часова, приликом мерења у монтажи у ... производњи групе ..., супротно инструкцијама послодавца, од 42 извршена мерења урадила радну операцију по норми само пет пута (норма је 23 секунде), чиме је остварила ефикасност од 67 %. Тужиља се изјаснила на упозорење, наводећи да није својом кривицом учинила повреду радне обавезе, јер је 22.08.2013. године, када је вршено мерење имала здравствени проблем, да је иначе способна да испуни задату норму и предложила је да се тест понови. Тужени је 04.09.2013. године донео оспорено решење којим је тужиљи отказан уговор о раду, применом члана 179. тачка 2. Закона о раду - због немарног извршења радне обавезе.

На утврђено чињенично стање, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и поништио као незаконито оспорено решење.

У поступку није утврђено да је тужиља својом кривицом немарно и несавесно извршавала радне обавезе, па како није учинила тежу повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, нису постојали оправдани разлози да јој се

откаже уговор о раду, у смислу члана 179. тачка 2. Закона о раду. Зато је оспорено решење о отказу уговора о раду правилно поништено као незаконито, а ревизијом тужене се неосновано указује на погрешну примена материјалног права.

Правилна је оцена другостепеног суда да тужени није могао тужиљи да откаже уговор о раду због неостваривања резултата рада применом отказног разлога из члана 179. тачка 1. Закона о раду. Послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребно знање и способности за обављање послова на којима ради. Отказни разлог из тачке 1. наведеног члана је последица недовољног рада, залагања или неукости запосленог. Пре његове примене је неопходно да послодавац на поуздан начин утврди да запослени не остварује предвиђене резултате рада. Потребно је да запосленом да инструкције и писмено упозорење о тој околности, са остављањем рока за побољшање радног учинка, што је у конкретном случају изостало. Зато тужени није могао донети оспорено решење ни применом члана 179. тачка 1. Закона о раду, а што је у складу са Конвенцијом МОП-а број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца, са препоруком број 166, којом је прописано да раднику неће престати радни однос због незадовољавајућег вршења посла, осим ако му је послодавац претходно дао инструкције и писмено упозорење. Ако радник, и после истека одговарајућег рока предвиђеног за побољшање, настави да обавља дужност на незадовољавајући начин, радни однос тада му тада може престати.

Имајући у виду наведено, правилна је оцена нижестепених судова да је побијано решење туженог незаконито, а наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Како је решење о отказу незаконито, тужени је у обавези да тужиљу врати на рад и распореди на одговарајуће пслове, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**